

13. Apr. 1845

FACTS

Date:

13. Apr. 1845

Page number:

Dagbog D, side 26

TRANSCRIPTION

Søndag 13. April.

Mine Urtepotter.

Jeg har 4 Urtepotter. I den første er en Rose, der vel sætter Blomsterknupper, men disse blive aldrig til Blomster, og dog holder jeg meget af den, dens grønne Blade, dens friske, brunlige Skud, dens hele Form har gjort mig stor Glæde. I den anden staaer den Fuxia, som jeg fik i 1839 af den gamle Conferenzraad Brandis;¹ denne holder jeg meget af og vilde gjerne gjensee, naar jeg kommer tilbage engang. I den tredie er en Bregne, som i disse Dage er skudt op, underligt sammendreiet i en Spiral ligger det deilige Blad, endnu omgivet af en bruun Kapsel. Hver Dag kan jeg see Forskjæl paa den, og snart vil den vel udfolde det palmeagtige Blad i Solen. Den fjerde – det er en ganske lille Urtepotte, hvori kun staaer en vissne Stilk. I Leeret er indgravet: 2 Juny 44. Den fik jeg af hendes Broder² den Dag, da Ordet gik gennem min Mund, den Dag, da jeg sidste Gang hørte hendes Stemme. Det var en Aflægger af en Fuxia, men den visnede strax, visnede som mit Haab, men jeg har aldrig nænnet at kaste den bort. Nu vil jeg gjøre det, men gemme Urtepotten. Som denne Stilk ligner min Kjærlighed, skal jeg saaledes ligne Rosen, der vel skyder Knupper, men aldrig blomstrer? Men Du, gamle Fuxia! skyd Du Dine Blomster og lad dem atter drøsse paa Jorden, lad dem skyde og falde hvert Aar, mens jeg er borte; men gem saamegen Kraft, at jeg end engang kan see de røde Bloddraaber aabne sig og vise det violette Bæger – glæde mig end engang, naar jeg atter gjenseer Danmark! –

¹ Lægen Joachim Dietrich Brandis (1762-1845).

² Altså en gave fra vennen Peter Bauditz (1817-1864) inden Lundbye forgæves friede til søsteren Margrethe Elisabeth Bauditz (1820-1906).

12 April 45.

Jeg bliver blød om Hjertet, naar jeg tænker paa, at den Tid er ikke fjern, da
jeg skal sige Farevel til Denmark, til mange Venner, og dig min kjære.
Vil ikke længere efter Færdigheden betage mig og give mig afsked til et
nygt Gæst af Boireu? Lad mig stode mindes: at det er netop denne Tid
den blandt vildspændede, som jeg tænker til, lad mig kun leve der,
det er jo det jeg skal. Der er jo Ingen, inden min Moder, som vil saare
mig; men der er dog vel Nogle, som vilde mindes mig. Stille! kan jeg da
aldrig opgive sin Tante: at jeg har en Værel, der tyder paa Kjærlighed og trykke
i Huset, aldrig glemme, at den blev ikke respektet, og kan jeg aldrig leve,
at Kunsten har saare min eneste Elskerinde, med hvem jeg først saa aale.
Boireu, der var den sel og ~~Kunst~~ heres Værelstid om, at du stamte fra
en Fader, der var en Pige Kjærlighed vord. Haar det skee, og dertil er jo denne
Veiret at Mordet, da, - da flyger tilbage til det elskede Færdland

London 12 April 45.

Minne Møtspatter.

Jeg har 4 Møtspatter. Den første er en Rose, der vil sætte Blomsterknopper,
men disse blev aldrig til Blomster, og jeg taler og meget af den, dens grønne
Blade, dens friske, brændende Rind, dens hele Form der gjort mig stor Gode.
Den anden staaer der Fugle, som jeg fik i 1839 af en gamle Konferensraad
Boandis; denne holder jeg meget af og vilde gerne se, naar jeg kommer til
bage engang. Den tredje er en Bregne, som i disse Dage er stude op,
indendigt sammentruet i en Spiral ligger det dælte Blad, enden omgi
set af en brændende Kapsel. Men dog har jeg en Forskjel paa den, og
smukt vil den vil indfælde det palmagtige Blad i Solen. Den fjerde -
det er en ganske lille Møtspatte, Minne kun staaer om i en Stilk. I Hænde
er indgrebet: 2 Juni. Den fik jeg af hendes Bander den Dag, da Oudet gik
gjennem min Mund, den Dag, da jeg sidste Gang hørte hendes Stemme.
Det var en Afslægg af en Fugle, men den var en anden stue, isom den som
mit Blad, men jeg har aldrig mindet at høre den hørte. Men vil jeg gerne dit,
men gemme Møtspatter. Den samme Stilk ligner min Kjærlighed, skal jeg
saaledes ligner Rose, der vil skøjte Knopper, men aldrig blomstere?
Men du, gamle Fugle, skid du dine Blomster og lad dem alle dødsse paa
Jorden, lad dem skøjte og fælde Hænde over, mens jeg er horte; men jeg saare
Kraft, at jeg end engang kan see den røde Blomst adene sig, og er det i alle
Dage - glæde mig end engang, naar jeg atter gjensee Danmark! -